

havde formel Ret til at stemme, som det vilde, i denne Sag, det tror jeg ikke lettelig Nogen kan benægte, eller at en saadan Løstegang kan lægges ind i vore Udtryk; men fordi de Herrer have en formel Ret til at stemme, som de i denne Sag ville, deraf følger ikke, at de handle i Overensstemmelse med vor konstitutionelle Ret. Den ærede Minister udtalte dernæst, at hvis man handlede saaledes her i Thinget, saa maatte man ogsaa vide, at det var en Konflikt, som derved fremkom. Det ærede Medlem for Præstø Amt 6te Valgfreds (Bojsen) var veltilfreds med denne Udtøring; han mente, at nu var Tiden snart kommen til at komme ud af den efter hans Mening utaalelige Stilling, vi nu i lang Tid havde lidt under, og kunde det ikke være Andet, saa var det bedst, at man gjennem en Konflikt fik Ende derpaa. Mindretallet har en anden Opfattelse. Det har den Opfattelse, at en Konflikt er farlig. Denne Fare er vel ikke overordentlig stor for de Grundsetninger, som vi nærmest have hævdet og forsvaret i den senere Tid; men alligevel betragte vi en Konflikt, som jo nødvendig maa komme ind paa meget vigtige konstitutionelle Spørgsmaal som i højeste Grad farlig og meget uheldig, og vi i alt Fald fra vort Standpunkt ville, som vi hidtil have gjort, ogsaa i Fremtiden gjøre Bort for at undgaa det. Men paa den anden Side er jeg for saa vidt enig med den ærede Formand for Finansudvalget (Bojsen) i, at kommer der en Konflikt, skulle vi ganske vist gjøre vort Yderste til at modtage den paa bedst mulige Maade og gjøre den Modstand mod de Herrer, som vi kunne. Og det kunne vi gjøre med saa meget mere rolig Samvittighed, som, hvis der kommer en Konflikt ud af det Spørgsmaal, her ligger for, maa det staa tydeligt for Alle, der ville se, at den er fremkaldt fra de Herrer's Side og ikke fra nogen anden Side. Det ærede Medlem fra Præstø Amt 6te Valgfreds (Bojsen) gjorde tillige en Bemærkning overfor min Betragtning af Statsrevisionen. Jeg har den Opfattelse, at det engang ligger i Sagens Natur, at til en vis Grad kommer Rigsdagens Bevillingsmyndighed til Udøvelse gjennem dens Beslutninger over Statsrevisionens Indstillinger. Det kan ikke undgaaes og er ikke hidtil blevet undgaaet. Men deraf følger ikke, at jeg ikke skulde være enig med det ærede Medlem i, at man ikke skal gaa for vidt i saa Henseende. Men jeg vil ikke negte, at her er et Punkt, hvor det just er nødvendigt at hævde Sætningen. Hvor der er Tale om for Statens Regning at drive et Theater, ligesom naar der er Tale om for Statens Regning at drive en Industri, en Jernbane eller Slikt, vil det neppe kunne undgaaes, at der vil den endelige Bevilling i mange Tilfælde blive givet ved Beslutning af Rigsdagen over Statsrevisionens Indstillinger. Jeg tror sluttelig ikke, at det ærede Medlem vil kunne komme bort fra den Sætning, hvormed Mindretallet har endt sin

lille Betænkning, at — det vil være en moralisk Uret mod Kjøbenhavns Kommune, om Theatret bliver nedlagt (Stemmer: Der er Ingen, der vil nedlægge det!). Det veed jeg meget godt, at de Herrer erklære, at det ikke er deres Hensigt at nedlægge det; men Ingen kan vide, om en midlertidig Nedlæggelse, som kan komme til at være — det ere de ærede Medlemmer ikke Herrer over — i temmelig lang Tid, ikke kan ende med en fuldstændig Nedlæggelse, og en saadan tillæber jeg mig uden Hensyn til, hvad der er forhandlet her i Folkethinget i 1870, at betragte som en moralisk Uret mod Kjøbenhavns Kommune, der har bidraget saa betydeligt til den nye Theaterbygning og ikke fornødigvis kan antages at have villet bidrage Noget som helst dertil uden under den Forudsætning, at Theatret vedblev at drives for offentligt Nægtning.

Bojsen: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, pleier at væe saa heldig at kunne udtrykke sig saaledes, at han kan forstaaes; men han har været uheldig i saa Henseende med Hensyn til de Udtryk, han har brugt i Betænkningen. Jeg har døvet lidt ved disse Udtryk, fordi de forekommer mig at have en paafaldende Skarphed, som vistnok kunde have været undgaaet. De to Sætninger, hvoraf, som jeg før sagde, Mindretallets Udtalelse bestaar, ere stillede saaledes sammen, at jeg først træde, at Striden mod vor konstitutionelle Ret kun gjaldt den sidste Sætning. Derefter fik jeg en Forklaring af det ærede Medlem, hvorefter jeg maatte antage, at denne Strid imod vor konstitutionelle Ret kun gjaldt den første Sætning. Det ærede Medlems sidste Forklaring gaar imidlertid ud paa, at den nævnte Strid gjælder begge Sætninger i Forening med hinanden, ikke nogen af dem enkeltvis, saaledes, at det kun er stridende imod vor konstitutionelle Ret, naar man af Mistillid til en Minister fremtvinger en bestaaende Statsinstitutionens Nedlæggelse gjennem Bestemmelser paa Finansloven. Jeg tror, at jeg nu har forstaaet det ærede Medlem rigtig. Og for sig er altsaa det One, at nedlægge en Institution gjennem Bestemmelser paa Finansloven, ikke stridende imod den konstitutionelle Ret, og det Andet, at negte en Bevilling af Mistillid til en Minister, er det heller ikke, men kun naar begge disse Thing forenes, fremkommer denne Strid. Naar vi altsaa ere komne til Forstaelse heraf, tror jeg, at jeg nu har Ret til at fastholde, at det ærede Medlem er i Strid, ikke alene med den ærede Minister, men ogsaa navnlig med en Udtalelse, vi nys hørte af det ærede Medlem for Viborg Amt 2den Valgfreds (Klein), idet jeg overhovedet tror, at Mindretallet havde gjort bedre i ikke at tale om et Brud paa den konstitutionelle Ret, men derimod kun om, hvad der i og for sig er konstitutionelt rigtigt eller urigtigt. Derom kunne Meningerne jo være høist delte. Den One kan anse det for